

ΕΤΟΣ ΙΗ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ, 1883.

ΑΡΙΘ. 211

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

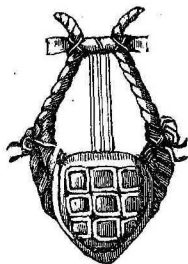
Είς ούδένα, πλήν τών τακτικών
άνταποκριτών, στέλλεται «ή 'Εφημερίς
τών Παίδων» άνευ προπληρωμής.

» » » 'Εξωτερικῶ » 2.

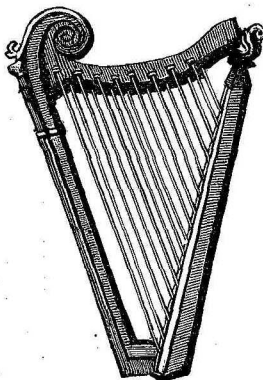
'Εν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Μουσικά ὄργανα.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς προκειμένης
εικόνης ὄργανον εἶναι ἡ ἀρχαία κι-
νύρα, τὸ ἐθνικὸν ὄργανον τῶν 'Ε-
βραίων καὶ πιθανόν τὸ ἀρχαιότατον
ὄλων τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἡ
λέξις κινύρα παράγεται ἀπὸ τὸ κι-
νύρομαι, κλαίω, θρηνῶ, ὡς ἐκ τοῦ-
τοῦ δὲ τινες ἐνόμισαν ὅτι οἱ 'Ελ-
ληνες, ὅταν παρέλαθον τὸ ὄργανον
τοῦτο ἀπὸ τῶν 'Εβραίων, τὸ με-
τεχειρίζοντο μόνον εἰς τὰς κηδείας
καὶ εἰς ἄλλας πενθίμους περιστά-
σεις. Οἱ 'Εβραῖοι ὅμως τὸ μετεχει-
ρίζοντο ὅχι μόνον εἰς τὴν θείαν λα-
τρείαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐθνικάς

2. Κιθάρα.

1. Κινύρα.

ἐορτὰς καὶ τὰ ἰδιωτικὰ συμπόσια.
Εἰς τὸ Ταλμούδ τῶν 'Εβραίων εὐ-
ρίσκομεν παράδοσιν ὅτι ἄνω τῆς
κλίνης τοῦ Δαβὶδ ἦτο ἀνηρτημένη
κινύρα, τῆς ὅποιας τὰς χορδὰς ἐ-
πληττεν ὁ βόρειος ἄνεμος κατὰ τὸ
μεσονύκτιον καὶ παρήγε θελκτικούς
ψόγγους. Ἡ κιθάρα φαίνεται ὅτι
εἶναι 'Ελληνικὸν ὄργανον. γνωστὸν
ὅμως εἰς τὰ ἔθνη τῆς 'Ανατολῆς.
Οἱ Χαλδαῖοι τὴν μετεχειρίζοντο εἰς
τοὺς χοροὺς, οἱ δὲ 'Εβραῖοι εἰς τὴν
θείαν λατρείαν. Μερικοὶ ἐκκλησια-
στικοὶ συγγραφεῖς ἐνόμισαν ὅτι ἡ
κινύρα εἶχε σχῆμα Δ καὶ ἐπαί-
ζετο μὲ πλήκτρον, ἀλλὰ φαίνεται
πιθανώτερον ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ ἀρ-
χαιότατον σχῆμα τῆς κιθάρας.

ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Τοῦ 'Αλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ.

Α'.

Παιδί, πουλάκι ἐπρασες τοῦ κάμπου εὐτυχημένο,
Καὶ «σ' ἐπίασα!» εἰς τὴ χαρὰ φωνάζεις τὴν τρελλή σου.
Καὶ κλαίει τώρα 'στὸ κλουβί, τὸ μαῦρο σκλαβωμένο,
Καὶ παίρνει τὸ παράπονο τραγοῦδι ἡ ψυχὴ σου...

Απὸ καιρὸ τὸ μάτιασε 'σὴν ἀνθρῆ φωνιά του,
Καὶ τὴ φωνή του ἄκουες 'ποῦ στῶχει παραδώσει,
'Εξαπλωμένο, ἄφωνο. 'ς δὲ δένδρο ἀποκάτου,
Γιὰ νὰ μὴ τύχη καὶ σὲ 'διῇ καὶ τὴ σκλαβιά γλυτώσῃ...

Αχ, τὸ πολὺ ὡς αὔριο θ' ἀκούς τὸ λάλημά του.
Καὶ γὰρ χαρὰ τόσο μικρὴ ἡ γνώμη ἡ σκληρὴ σου
Καὶ μέσ' ἀκόμη 'ς δὲ κλουβί τοῦ κόφτει τὰ φτερά του,
Νὰ μὴ πετάξῃ πρὸ ψηλά ἀπὸ τὴν κεφαλὴ σου.

Πῶς νὰ τὸ βλέπης ἡμπορεῖς ἀπελπισιὰ γεμάτο,
Τὸ βάμφος του τ' ἀβάνωτο 'ς δὲ σύρμα νὰ ματώνῃ.
Νὰ τρέχῃ εἰς τὰς τέσσαραις γωνιαίς ἐπάνω, κάτω,
Μὲ τέτοια θλιθερὴ φωνή; Αὐτὸ σὲ ξεφαντώνει;...

Καὶ ὅμως τὸ μικρὸ κλουβί τὰ χέρια σου στολίζουν,
Μὲ τοὺς παλῆρους καὶ πρώτους του συντρόφους μὲ λουλούδια.
Μὰ ὅλ' αὐτὰ τοῦ λιθαριοῦ τ' ἀγέρι δὲν ἀξίζουν,
Οὔτε 'σὲ λόγγου φύλλωμα τὰ βραδινὰ τραγοῦδια.

Δὲ 'ξέρεις ὅτι προσευχὴ καὶ λειτουργιὰ καλοῦνε
Τὸ λάλημα μικροῦ πουλιοῦ ποῦ φέρνει ὁ ἀγέρας;
'Αχ! τὰ μικρά του ἀπὸ σὲ τὸν σκλάβο σου ζητοῦνε.
Γιὰ σέν' αὐτὸ εἶναι πουλί, ὅμως γι' αὐτὰ, πατέρας!

Πατέρες εἰν' καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τοὺς 'δικούς μας, μοιάζουν,
Εἰς τὰ μικρά τους νὰ πετοῦν μαθαίνουν 'στὸ ἀγέρα,
Κάθε ἡμέρα, ποῦ πέρνα, τὸν Πλάστη νὰ δοξάζουν,
Καὶ μὲ τραγοῦδια συμβουλαὶς τοὺς δίδουν νόχτα, μέρα!